

הרה"צ רבי שמשון קניאל מאמשינוב זצ"ל

הריצפה לאות מתאה וחוסף מיד - "ומחיה".
הבחור חיך בבשה, אבל זעתיים למדנו כיצד
הצדיק רואה את חקב"ח...

ש

הותנו ביפאן חיתה גאשרות מעבר בלבד.
חינו מוכרחים לעזוב את ו' מדינה ולא היה לנו
לאן - וממשלת יפן לוחצו שנדרו לעזוב את
גבולותיה. העסקנים והרבנים התאספו בכינוס
חירום לדון במצב, וחוללו שיש לבקש פגישה
דחופה עם שר החגנים ולנסת ללעביר את רע
הגזירה, ובסיכום הורכבה לצורך זה משלחת.
איני זוכר מי נמנה עם ו'ברי המשלחת, אבל
זכור לי שהיתה מורכבת מחוזי הרבנים, ראשי
הישיבות והעסקנים, ובחך הרבי מאמשינוב.
הפגישה יצאה אל הפועל, בין שאר הדברים
שאל חשר מדוע, באמת, הגרמנים כל כך שונאים
את היהודים, והרבי מאמשינוב ענה: משום
שאנחנו אומה שמית, ואילו הגרמנים סבורים
שהם חלבים תאמיתיים... תשובה חזו הניחה
את דעתו של שר החגנים, ולבסוף נתן את האישור
המבוקש, ולא גורשנו מיפאן.

מאוחר יותר הגענו לשאנחאי שבסין -
שהיתה ארץ חופשית, ולא היה צורך באשרה
כדי לשהות בה.
הפעם אסתפק באפיונות המעטות הללו,
ובתזמנות אחרת אוסיף אי"ה פרטים נוספים
על דמותו של הרבי מאמשינוב זצ"ל - עמוד
אור שהאיר את כל סביבותיו באור של קדושה.
זמניא.

מפלין, וקבענו באותו בית שבו התגורר הרבי
מאמשינוב גם את בית המדרש שלנו (וגם את
המטבח שבו חוכנו הארוחות שלנו). הרבי
מאמשינוב היה נוהג לתיכנס לבית המדרש שלנו
לעתים תכופות ביותר, כדי לשמוע קריאת התורה,
י'קדושה, י'ברכו' וכד'.

בבוקר אחת השבתות - בדיוק כאשר
התפללנו שחרית והחזן אמר את חזרת השי"ץ
- ירד הרבי ר' שמעילה מדירתו ושאל את
הבחור הראשון שפגש, היכן עומד החזן? באותו
רגע אמר החזן את המלים "מלך ממית", והבחור
שהיה מרוגש מהעובדה שר' שמעילה מדבר אלו,
לא ענה שעומדים בחזרת השי"ץ, אלא חזר אחרי
החזן "מלך ממית". ר' שמעילה רקע ברגלו על

**ההערכה והידידות שהרבי ר'ע
רחש לר' שמעילה הגיע
לידי ק, שהרבי ר'ע הורה לם
באותה עת להציע את השאלות
שלם לפני הרבי מאמשינוב
ולעשות כהוראתו - כאשר
היה ברור שהשאלות מגיעות
במשאים של פיקוח-נפש ומתח**

מוזלנא נמלטנו, ביחד עם הרבה יהודים מפלין
- רבנים ובני-ישיבות - לשאנחאי שבסין.
התגוררנו בעיר הזו במעין גטו יחדי, שהיפנים
הקימו אחרי ההפצצות הכבדות של ארה"ב,
והיינו במצב כלכלי מאוד קשה.

יום אחד סיפר לי שליח של הרבי מאמשינוב,
שרבו אירגן עזרה לפליטים ובמיוחד למשפחות
הרבנים (לארדווקא החסידים). הוא גם הורה
לשליח איך לחלק את העזרה, באופן שאף אחד
לא ידע מנין היא מגיעה.

השליח פעל בדיוק לפי ההוראות וחילק את
התמיכה למי שנצטווה, ור' שמעילה השיג את
מטרתו, כי איש מהנתמכים לא ידע מי נתן את
העזרה וכיצד הגיעה אליו.

ר

שנת 1942, הגיע אלינו המידע הראשון על
הטבח הנורא שהנאצים מעוללים ביהודי מורח
אירופה. באותו זמן שמענו לראשונה את המושג
האיום "תאי גזים", ונדע לנו שהגרמנים ימ"ש
ערכו תכנית מפורטת של "פתרון סופי לבעיית
היהודים".

הייתי אז בחצרו של הרבי מאמשינוב, ואני
זוכר - כאילו הדבר היה היום - כיצד הרבי
זצ"ל שכב במיטה (נראה שלא חש בטוב) כאשר
הידיעות האיומות הגיעו, ומי שלא ראה את
תגובתו למשמע הידיעות המזעזעות - את הפנים
האכולות מצער - ומי שלא שמע את האנחות
שוברות הלב, לא יוכל לתאר לעצמו תגובת-כאב
וצער של יהודי.

בעקבות הידיעות הללו, קם ר' שמעילה
ממיטת חוליו ואירגן ביחד עם הרב ר' מאיר
אשכנזי ז"ל (שהיה אז רבה של שאנחאי) ועם שאר
הרבנים הפליטים, "יום תפילה". אני זוכר שכל
הפליטים נענו לקריאה. כל העסקים נסגרו וכל
יהודי המקום, גם רבנים ובני-ישיבות וגם פשוטי
עמק, באו לבית-הכנסת (ידו גרויסע רוסישע
שול"י) ומילאוהו עד אפס מקום.

הרבנים, ראשי-הישיבות ונציגי הארגונים
השונים חשמו טאומים שתיארו את המצב
הקשה, והסבירו לציבור עד כמה רצינית היא "עת
צרה" זו לעקב. הדברים השפיעו על השומעים,
וכל אחד התעורר לתשובה לפי דרכו. אולם
כאשר הרבי מאמשינוב עלה על הבימה והחל
לדבר, פרצו כולם בבכי מר. הם לא שמעו אפילו
מה דיבר. די היה להם להביט בצורתו הטחורה
שביטאה כאב אמיתי ולחוש בלבם ששתת דם
על מצבם של כלל ישראל, כדי לדעת את עומק
הכאב. כולם הרגישו שהפעם מדבר יהודי קדוש
שאמר דברים מתוך עומק לבו וקדושת נשמתו.
היו אלה דברים שיצאו מן הלב ונכנסו אל הלב.
לעולם לא אשכח את הרושם העמוק שעשה עלי
באותו מעמד.

כפי שהזכרתי, הרבי מאמשינוב פעל רבות
למען הכלל - אבל מעולם לא היה זה על חשבון
הדאגה לכל יחיד.

כאשר שחינו מאוחר יותר ביפן, הרבי
מאמשינוב גר קומה אחת מעל הישיבה שלנו.
חינו אז 25 בחורים מה"תמימים" הפליטים